

Arrest

nr. 129 266 van 12 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 februari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 19 oktober 2013 een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.2. Het bestuur verklaarde de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 22 januari 2014 onontvankelijk. Dit betreft de de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Mijnheerde Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.10.2013 werd ingediend door :

S.M. (RR (0) 71.01.27 513-78) geboren op 27.01.1971 te Musaler en echtgenote:

G.G. (RR (0) 85.09.19 580-19) geboren op 19.09.1985 te Musaler en minderjarige kinderen:

S.R. (RR (0) 04.10.27 479-58) geboren op 27.10.2004 te Etchmiadzin

S.M. (RR (0) 08.05.06 428-12) geboren op 06.05.2008 te Etchmiadzin

nationaliteit: Armenië

adres: Meensesteenweg 120, 8800 Roeselare

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 24 maart 2011 onafgebroken in België zouden verblijven, reeds inspanningen zouden geleverd hebben om zich in België te integreren, Nederlandse taallessen volgden (zie deelcertificaten verklaringen administratief medewerker Open School Roeselare), zouden willen werken indien zij daartoe de mogelijkheid zouden hebben en wensen dat rekening gehouden zou worden met hun motivatie tot het leveren van een bijdrage tot de Belgische economie (in zoverre de gezondheidstoestand van verzoeker dat zou toelaten) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 25 maart 2011, deze asielaanvraag werd afgesloten op 20 oktober 2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk 6 maand 25 dagen -was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen hebben op 18 november 2011 een aanvraag voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend op basis van de gezondheidsproblemen van de heer S. Deze aanvraag werd onvankelijk bevonden op 07 december 2011 en betrokkenen werden in het bezit gesteld van een medisch Attest van Immatriculatie (A.I.). Op 20 september 2013 werd de aanvraag echter ongegrond verklaard. Betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van de heer S. (met name dat betrokkene ziek is en hier behandeld wordt en dat een terugkeer zou de stopzetting -minstens een onderbreking- van zijn behandeling met zich zou meebrengen) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75 380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

De raadvrouw van betrokkenen haalt aan dat betrokkenen meerdere familieleden hebben die legaal in België verblijven. De ouders van mevrouw (V.G. en A.G. 5.685.841), twee zussen (L.T. 6.487.362 en M.G. 5.685.841) en één broer (A.G. 6.834.918) verblijven in België. We merken hierbij op dat enkel de ouders en M.G. legaal in België zijn, A.G. en L.T. hebben geen legaal verblijfsstatuut en bevinden zich dus illegaal in België en hebben een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Daarenboven wonen allen op afzonderlijke adressen. De ouders kwamen reeds op 19 november 2004 in België aan, M. kwam op 20 juni 2007 aan in België. Betrokkenen kwamen pas in maart 2011 naar België. Betrokkenen hebben dus voor een langere periode gescheiden geleefd van hun legaal in België verblijvende familieleden zodat bezwaarlijk beweerd kan worden dat hun band zodanig hecht is dat zij niet zonder hen zouden kunnen. Er wordt niet aangetoond dat zij op een zodanige manier afhankelijk zouden zijn van deze familieleden dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) geschonden zou worden bij een terugkeer. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen, staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet

De advocate van betrokkenen wijst ons erop dat betrokkenen twee minderjarige kinderen hebben die beiden naar school gaan in België (zie schoolattesten). Hun oudste kind is schoolplichtig en spreekt vloeiend Nederlands. Het zou voor hem bijzonder moeilijk zijn om lessen te volgen op een Armeense school, indien hij er al (tijdelijk) ingeschreven zou kunnen worden. Bovendien zou de jongen zich afgewezen voelen wat niet gunstig zou zijn voor zijn verdere ontwikkeling. Betrokkenen tonen echter niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, zij tonen ook niet aan dat het moeilijk of onmogelijk zou zijn om hun kind tijdelijk in te schrijven in een Armeense school. Noch wordt aangetoond dat de scholing van hun zoon een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Tevens wisten de ouders dat, zoals reeds gesteld, hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en in het kader van de aanvraag 9ter. De scholing van hun kind werd tijdelijk toegestaan om zijn ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. De bewering dat het voor hun zoon moeilijk zou zijn lessen te volgen op een Armeense school en hij zich afgewezen zou voelen, kan evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de ouders hun kind tegen dit risico dienden te beschermen door hem zelf de moedertaal te onderwijzen en hem bewust te maken van een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst.

Wat het aangehaalde artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) betreft, dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat artikel 3 geen directe werking heeft.

De Raadvrouw verwijst naar artikel 6 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (het inherente recht op leven, en de plicht van de Staat het overleven en de ontwikkeling van het kind te garanderen), het is onduidelijk hoe dit artikel geschonden zou worden in het geval van een terugkeer.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van artikel 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (recht op onderwijs) kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij nog geen definitief verblijfsrecht in België hadden. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd.

Een schending van de artikelen van 22bis en 24 blijkt evenmin.

Meester Demeersseman haalt aan dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Armenië die de bevoegdheid heeft om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden af te leveren en dat verzoekers zich naar de ambassade in Moskou dienen te begeven om hun aanvraag in te dienen. Dit zou op financieel vlak niet haalbaar zijn voor betrokkenen, daarenboven hebben ze geen verblijfsrecht voor Rusland. Voor iedere Armeense burger die een verblijfsmachtiging voor België wenst aan te vragen, geldt echter dat deze zich eventueel dient te verplaatsen naar Moskou en dat daaraan kosten verbonden zijn. Betrokkenen tonen niet aan dat zij geen tijdelijk verblijf in Rusland zouden

kunnen bekomen. Betrokkenen hoeven zich in eerste instantie niet persoonlijk naar de Belgische Ambassade te Moskou te begeven om de aanvraag in te dienen, ze kunnen hun aanvraag met een koeriersdienst versturen naar het Belgisch visumcentrum te Moskou of Sint-Petersburg (zie voor meer informatie: www.belgiumvac-ru.com). Indien zij zich nadien toch persoonlijk zouden moeten aanmelden bij de Ambassade kan hun verblijf in Moskou wellicht zo kort mogelijk gehouden worden.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de schending van de materiële motiveringsplicht, de schending van het redelijkheidsbeginsel, de schending van het evenredigheidsbeginsel, de schending van de zorgvuldigheidsplicht en tenslotte de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.2. Verzoekers zijn samenvattend van oordeel dat zij meerdere elementen hebben aangevoerd, die in het verleden als buitengewone omstandigheden zouden zijn aanvaard. Zo zouden zij zich op artikel 8 EVRM kunnen beroepen, nu de ouders van verzoekers legaal in België verblijven. Dit geldt eveneens voor hun broers en zussen. Indien verzoekers dienen terug te keren naar hun land van herkomst zouden zij voor onbepaalde duur van hun naaste familieleden gescheiden worden. Bovendien bestaat er in Armenië geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging. Door dit niet als buitengewone omstandigheid te weerhouden, zou de verwerende partij een te strenge interpretatie aan het begrip geven. De beslissing zou bovendien in strijd met de belangen van het kind genomen zijn. Verzoekers zouden bovendien geïntegreerd zijn in België. Tot slot zou een terugkeer een schending inhouden van artikel 3 EVRM omwille van de medische problematiek in hoofde van eerste verzoeker.

2.3. Verzoekers lichten hun enig middel als volgt toe: *“De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuursbeslissing gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden. De administratieve overheid moet in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassingen van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad toe om een bestuursbeslissing te annuleren indien deze tegen alle redelijkheid ingaat, zijnde wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.*

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen teneinde de verzoekende partijen toe te laten hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in België. Er dient vastgesteld te worden dat in de aanvraag tot humanitaire regularisatie meerdere elementen worden aangehaald, waarvan in het verleden reeds werd geoordeeld dat ze als een buitengewone omstandigheid kunnen beschouwd worden.

1. *Het recht op familieleven en privéleven overeenkomstig artikel 8 E.V.R.M.;*
2. *Geen Belgische diplomatieke dienst in het land van herkomst;*
3. *De rechten van het kind - schoolgaande kinderen;*
4. *Langdurig ononderbroken verblijf in België;*
5. *Integratie;*
6. *Medische problematiek.*

Artikel 8 E.V.R.M. beschermt de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, alsook op een privéleven. De verzoekende partijen kunnen zich ten voile beroepen op artikel 8 E.V.R.M. Het is immers zo dat de verzoekende partijen een hechte band hebben met de ouders van de tweede verzoekende partij, de heer V.G en mevrouw A.G. . De ouders van de eerste verzoekende partij hebben een legaal verblijf in België. De (groot)ouders die een legaal verblijf hebben in België genieten van de nabijheid van hun kleinkinderen, dragen mede zorg voor de kinderen. Er is sprake van sterke genegenheid en betrokkenheid. Daarnaast is het zo dat het voor de verzoekende partijen bijzonder moeilijk is om een gezinsleven en familieleven te hebben in het land van herkomst. Het is immers zo dat de verzoekende partijen in hun land van herkomst geen naaste familieleden meer hebben. Niet alleen de ouders van de tweede verzoekende partij wonen legaal in België, ook de zussen en de broer van de tweede verzoekende partij verblijven in België. De verzoekende partijen hebben geen hechte familiale

banden meer in het land van herkomst. Van de ouders van de tweede verzoekende partij kan niet verwacht worden dat zij naar hun land van herkomst zouden mee verhuizen teneinde aldaar het recht op familie- en gezinsleven uit te oefenen. De ouders van de tweede verzoekende partij hebben immers onbeperkt verblijfsrecht alhier in België. Ook van de zussen en broer van de tweede verzoekende partij kan dit niet verwacht worden. M.G. heeft onbeperkt verblijfsrecht (elektronische F-kaart). De verblijfsprocedures voor de gezinnen van L.T. en A.G. zijn nog hangende. Het artikel 8 E.V.R.M. omhelst tevens de eerbiediging van het recht op het privéleven. Dit recht is veel ruimer dan het recht op familie- en gezinsleven. Het begrip privéleven omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. De verzoekende partijen stellen vast dat de verwerende partij het recht zoals gestipuleerd in artikel 8 E.V.R.M. te eng interpreteert.

Het artikel 8 E.V.R.M. biedt geen absolute bescherming, doch de afwijking dient in verhouding te staan met het nagestreefde doel. De verwerende partij is ten onrechte van oordeel dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet disproportioneel staat ten aanzien van het recht op een familie-, gezins- en privéleven. Indien de verzoekende partijen, samen met hun twee minderjarige kinderen, dienen terugkeren naar Armenië, dan zullen zij hun rechten voor onbepaalde duur niet kunnen uitoefenen. Zij zullen voor onbepaalde duur gescheiden worden van hun naaste familieleden. Bovendien, gelet op alle elementen eigen aan het dossier van de verzoekende partijen, is het waarschijnlijk dat aan de verzoekende partijen een humanitair visum zal worden toegekend, waardoor het tijdelijk terugsturen, met alle emotionele, praktische, financiële gevolgen vandien, disproportioneel staat ten aanzien van het nagestreefde doel.

Er kan verwezen worden naar een arrest van de Raad van State die naar analogie kan toegepast worden: "Het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven dat in art 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn. Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haaibaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen" (Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetftt.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

In casu is het duidelijk dat de afweging tussen het doel en de gevolgen enerzijds en de ongemakken - integriteit van hun gezinsleven, de belangen van het kind (stabiliteit), medische problematiek, praktische en financiële moeilijkheden (zie infra) - anderzijds op een onevenredige wijze is gebeurd. In het land van herkomst van de verzoekende partijen is er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging alwaar de verzoekende partijen de mogelijkheid zouden hebben om hun aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden in te dienen. In de aanvraag tot machtiging tot verblijf werd de aandacht er reeds op gevestigd dat de Raad van State herhaaldelijk heeft geoordeeld dat het afwezig zijn van een Belgische diplomatieke dienst in het land van herkomst voldoende is om te spreken van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9,3e lid van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij meent dat dit echter geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken, aangezien de verzoekende partijen hun aanvraag zouden kunnen opsturen via een koerierdienst. Bovendien wordt in de bestreden beslissing slechts gewag gemaakt van het indienen van de aanvraag. De motivering van de verwerende partij sluit niet uit dat de verzoekende partijen zich wel degelijk, tijdens de procedure of op het einde van de procedure, zich zullen moeten gaan aanbieden bij de Belgische ambassade in Moskou. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat zij geen tijdelijk verblijf in Rusland zouden kunnen bekomen. Het feit dat de verzoekende partijen eerst een tijdelijk verblijf in Rusland zouden moeten bekomen alvorens een aanvraag te kunnen indienen om verblijfsrecht in België te bekomen, toont aan welke verzwaring het feit dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst inhoudt. A contrario dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij evenmin aantoont dat het voor de verzoekende partij een evidentie zal zijn om een tijdelijk verblijf in Rusland te bekomen, zodoende de procedure tot het bekomen van een verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet te kunnen volgen.

Tevens stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij, indien zij zich toch persoonlijk zouden moeten aanmelden bij de Ambassade hun verblijf in Moskou wellicht zo kort mogelijk kunnen houden. Het woordje 'wellicht' duidt op een loutere veronderstelling. Zogenaamde loutere veronderstellingen of zogenaamde loutere beweringen van de verzoekende partijen worden door de verwerende partij niet aanvaard. Loutere veronderstellingen en loutere beweringen in hoofde van de verwerende partij teneinde hun negatieve beslissing te argumenteren kunnen dan ook niet op redelijke wijze aanvaard worden. Daarnaast dient de vraag gesteld te worden waarom de verzoekende partijen per se dienen terug te reizen naar Armenië (of naar een land buiten het Schengengrondgebied) teneinde aldaar een schriftelijke aanvraag te richten tot de Belgische ambassade, die op zijn beurt de aanvraag doorstuurt naar de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel die dan over de gegrondheid van de aanvraag zal oordelen. Waarom kunnen de verzoekende partijen dan niet genieten van het voordeel van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, inhoudende dat zij hun aanvraag in België op een schriftelijke wijze kunnen indienen, teneinde alle ongemakken die gepaard gaan met het vertrek uit België te vermijden? De Dienst Vreemdelingenzaken houdt hardnekkig vol aan een té strenge interpretatie van de voorwaarde 'buitengewone omstandigheden'. Deze te strenge interpretatie is echter niet proportioneel ten aanzien van de grote ongemakken waarmee de verzoekende partijen zullen geconfronteerd worden.

De kinderen van de verzoekende partijen beschouwen België als hun thuisland. De kinderen kunnen hier in een stabiele leefomgeving opgroeien, gaan alhier naar school, hebben hun vriendjes hier, genieten van de aanwezigheid van hun grootouders, tantes, ooms, neefjes, nichtjes... De verwerende partij stelt dat artikel 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind geen directe werking zou hebben. Niettemin dient vastgesteld te worden dat de Belgische Staat het Verdrag heeft ondertekend, waardoor de Belgische autoriteiten wel degelijk de verplichting hebben om overeenkomstig het Verdrag te handelen en beslissingen te nemen. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag: "Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particulier instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag: "Recht op leven en ontwikkeling. Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind." Deze rechten zijn in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven. De minderjarige kinderen van de verzoekende partijen dienen tevens van deze grondwettelijke rechten te kunnen genieten (artikel 191 van de Belgische Grondwet). De kans dat de minderjarige kinderen ten gevolge van het terugreizen naar Armenië teneinde aldaar hun aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen een schooljaar zullen verliezen, is dan ook reëel. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partijen niet zouden aantonen dat een scholing in het land van herkomst kan verkregen worden, en dat het moeilijk of onmogelijk zou zijn om hun kind tijdelijk in te schrijven in een Armeense school. A contrario dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij, bij afwijzing van de stelling van de verzoekende partij, evenmin naar objectieve gegevens verwijst teneinde de afwijzing te staven. De kinderen zullen weggetrokken worden uit hun stabiele leefomgeving en dit voor een onbepaalde duur. Dat dit niet in het belang van de kinderen is, kan niet in betwijfeld worden.

De verzoekende partijen dienen nogmaals te benadrukken dat zij geen familiale, noch sociale relaties meer hebben in hun land van herkomst. De verzoekende partijen kunnen deze bewering niet aantonen, doch leggen hiervan weliswaar een begin van bewijs voor, namelijk dat de naaste familieleden van de tweede verzoekende partij in België verblijven. Dat de verzoekende partijen deze bewering niet kunnen staven, kan hen niet verweten worden. De verwerende partij vraagt immers een negatief bewijs, hetgeen onredelijk is. Bij een terugkeer naar Armenië, teneinde van daaruit hun aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen, zullen de verzoekende partijen met praktische en financiële moeilijkheden te kampen krijgen. De verzoekende partijen hebben in Armenië geen plaats alwaar zij gedurende de behandeling van hun aanvraag kunnen verblijven. Er zijn geen familieleden of vrienden die hen (een gezin bestaande uit een zwangere moeder, vader en twee minderjarige kinderen) voor onbepaalde tijd onderdak kunnen verschaffen.

Daarnaast zullen de verzoekende partijen tevens ernstige financiële moeilijkheden kennen. De verzoekende partijen hebben in Armenië geen tewerkstelling en zullen niet financieel afhankelijk kunnen zijn van naaste familieleden, noch zullen zij een uitkering kunnen genieten van de Armeense autoriteiten, gelet op hun lange afwezigheid. De kans dat de verzoekende partijen in mensonwaardige omstandigheden zullen moeten leven tijdens de behandelingsduur van hun aanvraag, is waarschijnlijk.

De verzoekende partijen hebben tevens hun integratie aangetoond in hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. In eerste instantie is het zo dat de wetgever elementen van integratie niet heeft uitgesloten als zijnde een buitengewone omstandigheid. Er dient dan ook op een afdoende wijze gemotiveerd te worden waarom deze elementen effectief niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase. 'Uit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen. De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat "daarom" deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27/11/2012)

Er werd niet gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. Vervolgens dient gewezen te worden op het feit dat de elementen van integratie en tewerkstelling - alsook het schoollopen van de minderjarige kinderen - factoren zijn die de tijdelijke terugkeer van de verzoekende partijen naar hun land van herkomst, teneinde aldaar hun aanvraag in te dienen, uitermate bemoeilijken. De verzoekende partijen dienen hun cursussen Nederlandse taal te staken, het schoollopen van hun minderjarige kinderen wordt voor onbepaalde tijd onderbroken. De vraag dient gesteld te worden of het redelijk en evenredig is om de verzoekende partijen eerst terug te sturen naar hun land van herkomst teneinde aldaar hun aanvraag in te dienen, en aldus de verzoekende partijen voor bovenvermelde moeilijkheden te stellen, rekening houdende met het feit dat de kans reëel is dat aan de verzoekende partijen een verblijfsrecht zal worden toegekend.

De verwerende partij meent in de bestreden beslissing dat zij bij de beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen rekening dient te houden met de ingeroepen medische problematiek van de eerste verzoekende partij. Dit is niet correct. Niettegenstaande er een specifieke procedure bestaat teneinde op grond van medische redenen een verblijfsmachtiging te verkrijgen, blijkt uit geen enkele wettelijke bepaling dat de medische problematiek van een aanvrager tot machtiging tot verblijf op grond van medische redenen geen buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken. Het terugsturen van de verzoekende partijen naar hun land van herkomst teneinde aldaar hun aanvraag tot machtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te laten indienen, kan, omwille van het feit dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de medische problematiek van de eerste verzoekende partij, een schending van artikel 3 E.V.R.M. uitmaken. Artikel 3 E.V.R.M. heeft directe werking. Of dit artikel geschonden is, dient aldus door de bestuurlijke overheid onderzocht te worden, bij het nemen van iedere bestuurlijke beslissing. De medische problematiek is een bijkomende moeilijkheid die de verzoekende partijen zullen ervaren indien zij verplicht worden hun aanvraag vanuit Armenië in te dienen.

De aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft een humanitaire regularisatie. Gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, dient ten eerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening gehouden worden. De beoordeling van de verwerende partij dient reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze te gebeuren. Er dient vastgesteld te worden dat er tal van elementen zijn waardoor het voor de verzoekende partijen uitermate moeilijk op emotioneel, familiaal, medisch, financieel, praktisch... vlak is om terug te keren naar hun land van herkomst teneinde aldaar hun aanvraag in te dienen. De cumulatie van al deze elementen dient vanuit humanitair oogpunt worden beoordeeld. Er dient geconcludeerd te worden dat de

cumulatie van al deze elementen ongetwijfeld als buitengewone omstandigheid beschouwd kan worden”.

2.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen. Verzoekers voert bijgevolg expliciet de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. De Raad bespreekt het middel waarin de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd in combinatie met de opgeworpen schending van artikel 9bis en de opgeworpen schending van de door verzoekers aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

2.5. Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

2.6. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

2.7. De motivering van de bestreden beslissing geeft evenwel niet alleen verschillende motieven weer, uit de lezing van deze motieven blijkt bovendien dat deze draagkrachtig zijn, de bestreden beslissing schragen en blijk geven van afwegingen dewelke door het bestuur werden gemaakt:

“...Het feit dat betrokkenen sinds 24 maart 2011 onafgebroken in België zouden verblijven, reeds inspanningen zouden geleverd hebben om zich in België te integreren, Nederlandse taallessen volgden (zie deelcertificaten verklaringen administratief medewerker Open School Roeselare), zouden willen werken indien zij daartoe de mogelijkheid zouden hebben en wensen dat rekening gehouden zou worden met hun motivatie tot het leveren van een bijdrage tot de Belgische economie (in zoverre de gezondheidstoestand van verzoeker dat zou toelaten) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. (...)

De duur van de procedure - namelijk 6 maand 25 dagen -was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. (...)

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). (...)

De hier ingeroepen medische elementen Vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (...)

We merken hierbij op dat enkel de ouders en M.G. legaal in België zijn, A.G. en L.T. hebben geen legaal verblijfsstatuut en bevinden zich dus illegaal in België en hebben een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Daarenboven wonen allen op afzonderlijke adressen. De ouders kwamen reeds op 19 november 2004 in België aan, M. kwam op 20 juni 2007 aan in België. (...)

Betrokkenen kwamen pas in maart 2011 naar België. Betrokkenen hebben dus voor een langere periode gescheiden geleefd van hun legaal in België verblijvende familieleden zodat bezwaarlijk beweerd kan worden dat hun band zodanig hecht is dat zij niet zonder hen zouden kunnen. (...)

Er wordt niet aangetoond dat zij op een zodanige manier afhankelijk zouden zijn van deze familieleden dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) geschonden zou worden bij een terugkeer. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen, staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. (...)

Betrokkenen tonen echter niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, zij tonen ook niet aan dat het moeilijk of onmogelijk zou zijn om hun kind tijdelijk in te schrijven in een Armeense school. Noch wordt aangetoond dat de scholing van hun zoon een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. (...)

De bewering dat het voor hun zoon moeilijk zou zijn lessen te volgen op een Armeense school en hij zich afgewezen zou voelen, kan evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de ouders hun kind tegen dit risico dienden te beschermen door hem zelf de moedertaal te onderwijzen en hem bewust te maken van een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst.

Wat het aangehaalde artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) betreft, dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat artikel 3 geen directe werking heeft. (...)

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van artikel 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (recht op onderwijs) kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij nog geen definitief verblijfsrecht in België hadden. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd. (...)

Voor iedere Armeense burger die een verblijfsmachtiging voor België wenst aan te vragen, geldt echter dat deze zich eventueel dient te verplaatsen naar Moskou en dat daaraan kosten verbonden zijn. Betrokkenen tonen niet aan dat zij geen tijdelijk verblijf in Rusland zouden kunnen bekomen. Betrokkenen hoeven zich in eerste instantie niet persoonlijk naar de Belgische Ambassade te Moskou te begeven om de aanvraag in te dienen, ze kunnen hun aanvraag met een koeriersdienst versturen naar het Belgisch visumcentrum te Moskou of Sint-Petersburg (zie voor meer informatie: www.belgiumvac-ru.com). Indien zij zich nadien toch persoonlijk zouden moeten aanmelden bij de Ambassade kan hun verblijf in Moskou wellicht zo kort mogelijk gehouden worden.“

2.8. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het bestuur kennis heeft genomen van de door verzoekers neergelegde stukken en opgeworpen elementen. Zo werd er rekening gehouden met het feit dat verzoekers sinds 2011 onafgebroken in België zouden verblijven, dat zij inspanningen hebben geleverd om in België te integreren, dat zij Nederlandse taallessen hebben gevolgd, dat zij werkbereid zijn, dat zij een aanvraag tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend, dat zij familieleden in België hebben, dat zij twee minderjarige kinderen hebben die in België school lopen, dat zij zich op het Internationaal Verdrag betreffende de Rechten van het Kind beroepen en op de artikelen 22bis en 24 van de Belgische Gecoördineerde Grondwet en dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Armenië waardoor zij zich dienen te verplaatsen naar een buurland ten einde en regelmatige aanvraag te kunnen indienen.

2.9. Het bestuur was evenwel van oordeel dat die elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Het bestuur beschikt wettelijk over een ruime appreciatiebevoegdheid inzake de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van het bestuur. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.10. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een uitzonderingsbepaling en moet bijgevolg restrictief worden geïnterpreteerd. De buitengewone omstandigheden moeten de terugkeer naar het buitenland voor de vreemdeling onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Het is de vreemdeling die, in zijn aanvraag, klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen.

2.11. De buitengewone omstandigheden strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er wel toe aan te geven waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Ze mogen aldus niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. Een interpretatie waarbij *"het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen"*, doet afbreuk aan de wet. Dit volgt uit het arrest van de Raad van State nr. 198.769, waarbij de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, en de strikte interpretatie van het begrip "buitengewone omstandigheden" werd herbevestigd.

2.12. De elementen van verblijf en integratie, waarnaar verzoekers verwijzen, zijn elementen die ten gronde dienen te worden beoordeeld. Dit betreffen evenwel geen buitengewone omstandigheden die een aanvraag in het buitenland voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Bovendien wijst het bestuur er op dat verzoekers hun integratie en verblijf tot stand zijn gekomen tijdens een illegaal verblijf in het Rijk. Zij werden immers verschillende malen bevolen het grondgebied te verlaten.

2.13. Waar verzoekers zich op artikel 8 EVRM trachten te beroepen, geldt dat, daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen broers en zussen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *"ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux"* (betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen genieten niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

2.14. Verzoekers hebben een dergelijke supra beschreven band van afhankelijkheid niet aangetoond. Derhalve kon het bestuur terecht stellen dat *"er (...) niet (wordt) aangetoond dat zij op een zodanige manier afhankelijk zouden zijn van deze familieleden dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) geschonden zou worden bij een terugkeer."*

2.15. Waar verzoekers verwijzen naar hun schoolgaande kinderen, geldt dat de Raad van State reeds meerdere malen oordeelde dat het op zich niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). In casu is de verplichte scholing bovendien in illegaal verblijf gestart. In tegenstelling tot wat verzoekers wensen te laten uitschijnen neemt de schoolplicht slechts aanvang in het kalenderjaar dat het kind zes jaar wordt. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te stellen dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in een dergelijke illegaal verblijf.

2.16. Verzoekers beperken zich tot een theoretische uiteenzetting en tonen niet met concrete gegevens aan waarom de scholing van de kinderen een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Verzoekers

maken de schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk. Het bestuur stelde derhalve terecht dat verzoekers *"wisten (...) (dat), zoals reeds gesteld, hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in het kader van de aanvraag 9ter. De scholing van hun zoon werd tijdelijk toegestaan om zijn ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen"*.

2.17. Aangaande het Internationaal verdrag betreffende de Rechten van het Kind, geldt dat dit verdrag geen directe werking heeft. Verzoekers kunnen er zich derhalve niet met gunstig gevolg op beroepen. Inzake de door verzoekers aangevoerde schendingen van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben ook niet tot gevolg dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet hun geldingskracht zouden verliezen.

2.18. Hetzelfde geldt voor artikel 22bis van de Grondwet. De Raad van State oordeelde reeds dat artikel 22bis, 4de lid van de Gecoördineerde Grondwet op zich zelf niet volstaat om aan dat artikel directe werking toe te kennen. De Raad verwijst voor die redenering naar de parlementaire voorbereiding van de grondwetswijziging van 22 december 2008. Toen is in Kamer en Senaat benadrukt dat die nieuwe rechten geen directe werking zouden hebben. (Nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind, Parl.St. Kamer 2007-08, nr. 175/005, 29-33). Gezien het gebrek aan directe werking van dit artikel oordeelt de Raad dat dit onderdeel van het enig middel dan ook onontvankelijk is.

2.19. Tot slot werd er eveneens uitgebreid ingegaan op het feit dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Armenië. Er werd gesteld dat verzoekers zich in eerste instantie niet persoonlijk naar de ambassade te Moskou dienen te begeven, maar een aanvraag met een koeriersdienst kunnen versturen. De Raad merkt op dat het bestuur hierbij de relevante internetsite weergeeft die verzoekers ten dien einde kunnen raadplegen. De gemachtigde verwoordt het als volgt: *"Indien zij zich (...) toch persoonlijk zouden moeten aanmelden bij de Ambassade kan hun verblijf in Moskou wellicht zo kort mogelijk worden gehouden."* Verzoekers gaan er verkeerdelijk van uit dat het bestuur moet aantonen dat 'het voor verzoekers een evidentie zal zijn om een tijdelijk verblijf in Rusland te bekomen'. Geen enkele bepaling noch beginsel legt aan het bestuur immers een dergelijk verplichting op.

2.20. Waar verzoekers verwijzen naar de medische problematiek en de mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat er voor de medische problematiek een geëigende procedure bestaat. De gemachtigde verwoordt het als volgt: *"De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven"*. De Raad merkt op dat verzoekers dergelijke aanvraag deden.

2.21. Bovendien dienen verzoekers het begin van bewijs van een schending van artikel 3 EVRM te leveren. Zij beperken zich in hun aanvraag evenwel tot het stellen dat de medische problematiek van eerste verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Een dergelijk vage bewering volstaat evenwel niet om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

2.22. Er werd derhalve duidelijk en afdoend aangegeven door het bestuur waarom de door verzoekers aangevoerde elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens, zij die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Bovendien blijkt uit de uitvoerige en gedetailleerde motivering dat het bestuur wel degelijk afwegingen heeft gemaakt, zoals blijkt uit de motivering omtrent artikel 8 van het EVRM en een tijdelijke scheiding van de familie ter vervulling van de noodzakelijke formaliteiten of nog uit de afwegingen omtrent de scholing van de kinderen.

2.23. Bovendien heeft de gemachtigde zich bij het nemen van een beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers betwisten dit overigens niet. Zodoende is voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.

2.24. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In casu is de verhouding tussen de opgegeven motieven en het dispositief, gelet op de bespreking van het middel supra, niet van kennelijk onredelijke aard.

2.25. Verzoekers maken tenslotte geen schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is. De bestreden beslissing werd dan ook genomen met inachtnaam van de wettelijke bepalingen terzake, binnen de ruime discretionaire bevoegdheid van het bestuur en zij doorstaat tevens de redelijkheidstoets.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC